

JAANIPÄEV, RISTIJA JOHANNENE SÜNNIPÄEV

(Esimene lugemine Jr1 ,4-10)

Lugemine prohvet Jeremija raamatust:

Juuda kuninga Joosija ajal tuli mulle Issanda sõna ja ta ütles: "Veel enne, kui ma sind emaihus vormisin, ma tundsin sind, ja enne, kui sa emaüst väljusid, pühitsesin ma sind ja panin su rahvaile prohvetiks. Sellepärast võõta oma niuded, astu ette ja kuuluta neile kõik, mida mina sul käsin öelda. Siis ma ütlesin, Mu Jumal ja issand, ma ei oska rääkida ja ma olen ju veel nii noor. Aga Issand vastas mulle: ära ütle, et sa oled liiga noor, vaid mine kuhu ma sind iial saadan ja kuuluta seda, mida mina sul käsin kuulutada. Ära kohku nende ees, et mina ei peaks sind nende ees kohutama. Siis sirutas ta oma käe, puudutas mu huuli ja ütles mulle, vaata ma panen oma sõnad sinu suhu. Vaata, täna panen ma sind rahvaste ja kuningriikide üle, kitkuma ja rebima, hävitama ja purustama, istutama ja rajama.
See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps71 5-6.7-8-15.17 R 5)

R: Sinule olen toetunud emaüst peale.

Sinu peale, Issand, olen ma toetunud emaüst peale - sellest ajast, kui sa mind tema ihust valla päästsid. sinule kõlab aina mu kiitus.

R.

Ma olen saanud paljudele imestamiseks
kuid sina oled mulle tugevaks varjupaigaks.
Minu suu on täis sinu kiitust
ja su ülevust kogu päeva.

R:

Minu suu kuulutab sinu õiglusest,
sinu lunastusest päevast päeva.
Jumal, sina oled mind õpetanud mu noorusest peale,
veel tänagi kuulutan ma sinu imetegudest.

R:

(Teine lugemine 1Pe1 ,8-12)

Lugemine püha Peetruse esimesest kirjast

Teie ei ole Jeest Kristust küll näinud, kuid armastate teda siiski - usute temasse, ehkki te pole teda näinud. Aga uskudes te saate osa ülevoolavast rõõmusest ja autäiusest, siis kui te saavutate usu eesmärgi - oma hingeõndsuse. Seda õndsust on hoolega otsinud ja selle üle juurelnud prohvetid, kes on ennustanud seda armu, mis teile on tulnud. Nad püüdsid välja uurida, mille kohta ja millisest ajast andis teateid nendes olev Kristuse Vaim, tunnistanud ette Kristuse kannatuse ja neile järgnevat kirkust. Nendele ilmutati, et mitte neile endile, vaid teile, teie teenimiseks oli kõik see, mida nüüd teile on kuulutatud nende kaudu, kes teile taevast läkitatud Pühas Vaimus on toonud rõõmusõnumeid, millesse isegi inglid igatsevad kummardades vaadata.
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 1,7)

Halleluuja. Ta tuli tunnistama valgusest
Ja valmistama teed Issandale. Halleluuja

(Evangeelium Jh 3,26-36)

Lugemine Johannese evangeeliumist

Johannese jüngrid tulid tema juurde ja ütlesid talle: "Rabi! See, kes oli sinuga sealpool Jordanit ja kellest sa tunnistasid, vaata, ka see ristib ja kõik lähevad tema juurde."

Johannes kostis: "Keegi ei suuda võtta midagi, kui see ei ole temale antud taevast."

Teie ise olete mu tunnistajad, et ma ütlesin, mina ei ole Messias, vaid ainult tema eele läkitatu. Kellel on mõrsja, see on peigmees. Peigmehe sõber seisab aga kõrval ja kuulab teda ning on väga rõõmus peigmehe hääle üle. Nii on nüüd ka minu rõõm saanud täielikuks.

Tema peab kasvama, aga mina pean kahanema. Kes tuleb ülalt, on üle kõikide. Kes on maast, on maast ja räägib maast. Kes tuleb taevast, on üle kõikide.

Tema tunnistab seda, mida on näinud ja kuulnud, ja ometi ei võta keegi tema tunnistust vastu. Tema tunnistuse vastuvõtmine tähendab pitseriga kinnitamist, et Jumal on tõeline.

Jah, see, kelle Jumal on läkitanud, räägib Jumala sõnu; Jumal ei anna ju Vaimu mõõdu järgi. Isa armastab Poega ja on andnud tema kätte kõik.

Kes usub Pojasse, sellel on igavene elu, aga kes ei kuula Poja sõna, see ei näe elu, vaid tema peale jääb Jumala viha."

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, see, mis kasvab, ei pea alati tingimata olema hea, nagu ka pole alati halb see, mis kahaneb. Siin maailmas on kõik rohkemal või vähemal määral sõltuv asjaoludest, ja just asjaoludest selgub lõpuks, mis on kellelegi hea või halb.

Ristija Johannese sünnipäev, mida me täna tähistame, lõpetab päevade kasvamise aastaringis, ning algab kahanemine, nii nagu Jõulupühadel on see vastupidi. Kõik, mis kasvab, see hakkab kord ka kahanema, ja meie maine elu jookseb kui liiv sõrmede vahelt. Sellepärast peabki inimene hoidma pigem igavese elu lootuse poole.

Johannes ütleb enda kohta: mina ei ole Messias, mina olen see, kes kutsub meelega parandusele, oma elu ümber hindama. Kes soovib leida Jumalat, peab ikka ja jälle ümber mõtlema, et areneda nähtavast, mis meid ümbritseb, nähtamatu poole...

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, mõne aasta eest peeti ühel misjonimaal ühes koguduses suurt pidu. Põhjuseks oli, et vana armastatud kogudusepreester, europlasest misjonär, kes oli aastakümneid koguduses töötanud, jäi pensionile, ja tema asemel seati ametisse noor kohalikku päritolu ametivend. Selleks puhuks oli valmistatud ka hiigelsuur tort, mis oli kujundatud kui trepp, millel kõndisid kaks šokolaadikujukest: kaks preestrit, üks, selg kühmus, trepist alla tulemas, teine, rind õieli, üles minemas.

See pole teada, mida mõtlesid koguduseliikmed, kes niisuguse, mitte just kõige peenetundelisema sõnumiga tordi valmistasid - kas nad üldse mõtlesid, või äkki mõtlesid lihtsalt liiga valjusti -, aga omamoodi prohvetlikult kukkus see neil välja küll.

Uus kogudusepreester tegi kõik selleks, et oma eelkäija tööd mitte jätkata, vaid juhatada sisse uus ajajärk. Mida oli vähegi võimalik muuta, seda ka muudeti, küsimata sellest, kas muutused midagi paremaks teevad, või järsku isegi halvemaks. Kogu lugu tipnes sellega, et too noor vaimulik lubas rahval uusaasta puhul kiriku ees ilutulestikku korraldada, kuigi tema eelkäija oli alati seda keelanud. Juba esimene lastud rakett kukkus kiriku palmilehtedest katusele, ja

vana preestri poolt suure vaevaga ehitatud imeilus - kohalikust ehitusstiilist inspireeritud ja vaatamisväärsusena tuntud - kirik põles maani maha...

Ka Ristija Johannes rääkis sellest, et Kristus peab kasvama, tema peab kahanema, ja see teeb alati südame raskeks, kui me ei saa pühakirja päris sõnasõnalt võtta. Parandage meelt, pöörduge! See kõlab liiga radikaalselt, et olla tõsi. Keegi pole ju oma elus kõike ainult valesti teinud, et ta peaks kõigest senisest ära pöörduma, ja vaevalt on mõnd organisatsioonigi nii valesti juhitud, et mineviku saavutustest poleks midagi head üle võtta. Võibolla on selle radikaalsuse põhjuseks asjaolu, et Johannes oli lihtsalt inimene, Jeesus aga oli Jumala Poeg. Johannes pidi kuulutama kedagi, kelle tegevuse perspektiive ei võinud ta ette teada. Tema kujutas Jeesust ette kui kohtunikku, kes on tulnud lõpetama, kes oli oma kirve juba inimkonna juurele seadnud: "Vaata, see ongi nüüd see Jumala Tall, kes maailma patud ära kannab".

Inimene on sageli kannatamatu, ta soovib kiireid muutusi ja oma unistuste täitumist, kuigi tal pole aimugi, kuidas selleni jõuda. Nii ei mõistnud ka Johannes, et Messias ei tulnud tooma midagi täiesti uut, vaid nimelt kõike eelnenut jätkama, kuivale seadustähele hinge sisse puhuma. Ja kui Johannes temalt etteheitvalt küsis: "Kas oled sina see, või peame ootama kedagi teist?", siis vastas Jeesus talle prohvet Jesaja sõnadega: "Õnnis on see, kes minust ei pahandu (Lk 7.23)". See tähendab, õnnis on see, kes ei ei nõua tunnustähti ja lõplikku selgust, kes ka läbi pimeduse käib usus oma teed, kes usub valguse saabumist ka kõige pilkasemasse pimedusse. Nii pidi vangi heidetud Johannes ka ise järgnema omaenda üleskutsele parandada meelt.

Armsad õed ja vennad, ka meile pole antud teist teed kui Johannese ja Kristuse oma. Seda käies saab meile selgeks nende Johannese sõnade sügavam tähendus, nagu ta Jeesuse kohta ütleb - tema peab kasvama, mina kahanema - et meiegi saaksime oma jumalatunnetuses vabaks, vabaks omaenda isekusest, mis meid Jumalast lahutab. Aamen.